

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 100

гр. Варна, 15.02.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно частно гражданско дело № 20233000500056 по описа за 2023 година за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по частна жалба на А. К. Т., чрез процесуален представител адв. С. З. от АК – Варна, против определение № 4195/10.11.2022г. на ОС - Варна, постановено по гр. д. № 2068/2022г., с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя да бъде конституиран като страна в исковото производство пред ОС – Варна на осн. чл.63, ал.2 от СК и не е приет за съвместно разглеждане искът му за признаване, че той е баща на детето Ф. В..

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното определение. Жалбоподателят счита, че е преградена възможността му да установи по съдебен ред факта, че е баща на детето Ф., както и че съобразно разпоредбите на чл.62, ал.5 СК и чл.63, ал.2 СК същият има право да участва като страна в процеса. Моли атакуваното определение да бъде обезсилено, евентуално отменено, като бъде постановено друго такова, с което да бъде указано на ОС – Варна да продължи съдопроизводствените действия с участието му като страна в процеса.

В срока по чл.276 ГПК е постъпил писмен отговор от особения представител на детето Ф. В. В., в който се изразява становище за неоснователност на жалбата.

Ищецът В. Б. В. и ответницата И. Л. С. не са подали отговор.

За да се произнесе, съставът на АпС – Варна съобрази следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявен от В. Б.

В. иск с правно основание чл.62, ал.1 СК за оспорване бащинството на детето Ф. В., родено на 17.11.2021г., преди изтичането на 300 дни от прекратяване на брака му с майката И. Л. С..

Съобразно разпоредбата на чл.63, ал.1 СК исковата претенция е насочена срещу майката и детето.

В хода на осъществяваната процедура по чл.131 ГПК, с молба, вх. № 25978/07.11.2022г., жалбоподателят А. К. Т., явяващ се трето за исковото производство лице, е поискал да бъде конституиран в процеса като страна на осн. чл.63, ал.2 СК и едновременно с това съдът да приеме за установено, че той е биологичния баща на детето, ведно с произтичащите от това последици за промяна на името и вписване в акта за раждане. Посочил е, че признава фактите и обстоятелствата изложени в исковата молба относно настъпилата между съпрузите фактическа раздяла и съвместното му живеене с майката, в резултат на което съжителство е родено детето Ф..

С обжалваното пред настоящата инстанция определение ОС – Варна е приел, че направените с тази молба искания са недопустими, тъй като предполагаемият баща не е сред лицата, посочени в чл.63, ал.1 СК като страни в предявения иск по чл.62, ал.1 СК, че лицето, претендиращо да е баща на детето не може да встъпва като помагач или главна страна, възможността по чл.63, ал.2 СК го легитимира да бъде ищец по иск за установяване на бащинство, но в друг процес, тъй като СК или ГПК не предвиждат съвместното му разглеждане с иска за оспорване на бащинството от страна на вписания като баща. Изложени са и доводи, че искът на жалбоподателя за установяване на бащинството му се явява и преждевременно заведен, тъй като до отпадане на вписания произход друг не може да се установява, а и при уважаване на настоящата искова претенция жалбоподателят ще може да постигне желаната от него промяна с припознаване на детето. По тези съображения първоинстанционният съд е оставил без уважение искането за конституирането на жалбоподателя като страна в процеса, както и не е приел за съвместно разглеждане иска му за установяване, че е баща на детето.

Настоящият състав намира, че с оглед заявените от жалбоподателя искания до съда по гр.д. № 2068/2022г. – встъпване в чужд процес с предявяване на иск в защита на свои права е налице хипотеза на оставено без уважение искане за главно встъпване по см. на 225 ГПК, обуславящо и допустимостта на инстанционния контрол на обжалваното определение /т.9 ТР № 1/2013г. на ОСГК на ВКС/. С оглед на това подадената частна жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество обаче съдът намира същата за неоснователна.

Исковите за оспорване и установяване на произход имат специфичен предмет и подлежат на разглеждане по правилата на особеното исково производство, регламентирано в част III, гл.XXVII на ГПК. Макар и да липсва изрична процесуална норма съдебната практика и теория е константна, че

именно поради строго личния характер на исковете за произход, техният предмет – установяване гражданския статус на лицата и разпростирането на задължителната сила на постановеното съдебно решение по отношение на всички, а не само за страните по делото, встъпването на трети лица в този процес, било то като подпомагаща страна или чрез главно встъпване, е недопустимо. Това разрешение е валидно и след изменението на СК, обн. ДВ бр. 103/2020г., с което законодателят разшири кръга на лицата, които могат да оспорват презумпцията за бащинство /чл.62, ал.5 СК/. Приетата в тази връзка със същото изменение нова разпоредба на чл.63, ал.2 СК, сочеща, че страна по иска за оспорване на бащинство може да бъде и лицето, което твърди, че е биологичен баща, не съставлява основание и правна възможност за встъпване на настоящия жалбоподател /главно, като ищец или ответник/ във вече висящ между други лица спор по оспорване на бащинството. Тази норма е относима към хипотеза на предявен от това лице иск по чл.62, ал.5 СК, но не и при предявен от вписания като баща съпруг/бивш съпруг иск по чл.62, ал.1 СК. Лицето, претендиращо да е биологичен баща не е задължителен ответник по иска с правно основание чл.62, ал.1 СК, каквито са майката и детето, нито съвместното предявяване на този иск от вписания като баща и претендиращия такъв е задължителна процесуална предпоставка за надлежното му упражняване. Законът му е предоставил самостоятелна защита – право да оспори произхода от бащата, но задължавайки го едновременно с това да предяви и иск за установяване на твърдяната от него биологична връзка.

Ето защо изводът на първоинстанционния съд, че встъпването на жалбоподателя като страна в процеса, образуван по предявения от бившия съпруг иск за оспорване бащинството на детето Ф. е недопустимо е законосъобразен, поради което правилно е оставил без уважение исканията за конституирането му като страна и приемане за разглеждане на иска му за установяване на произход. Неправилно обаче, не е отчел, че с оглед изложеното в молбата, съдържаща твърдения за оспорване на вписания към момента произход, респ., че жалбоподателят е биологичния баща на детето и изрично формулираното искане за установяване на така твърдяното бащинство, е налице сезиране по см. на чл.63, ал.5 СК /иск за оспорване на бащинството, съединен с иск за установяване на произход, макар с нередовна искова молба/, поради което след като не ги е приел за разглеждане в този процес е следвало да постанови отделянето им за образуване в самостоятелно производство.

По изложените съображения обжалваното определение следва да бъде потвърдено, но указано, че след връщане на делото следва да бъдат предприети следващите се процесуални действия по образуване на предявените от жалбоподателя искове в отделно исково производство.

Водим от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 4195/10.11.2022г. на ОС - Варна,
постановено по гр.д. № 2068/2022г.

СЛЕД връщане на делото молба с вх. № 25978/07.11.2022г. на А. К. Т.
да бъде докладвана за предприемане на следващите се процесуални действия
по образуването ѝ в самостоятелно исково производство

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния
касационен съд, при условията на чл.280 ГПК, в 1-седмичен срок от
връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____